

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Číslo jednací
39 160/2008-606/XVI.vyř.

Praha
29. dubna 2010

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a podle ustanovení § 107 odst. 10 a § 127 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává ve správním řízení vedeném pod čj. 39 160/2009-606, které bylo zahájeno dne 11. 5. 2009 na návrh navrhovatele EBD s.r.o., IČO: 280 72 782, se sídlem Kájov, Staré Dobrkovice 16, zastoupeného na základě plné moci Mgr. Mojmírem Náplavou, advokátem, se sídlem Praha 2, Vinohradská 37, proti odpůrci Czech Digital Group, a.s., IČO: 258 42 609, sídlem Ostrava 1, Varenská 51, (doručovací adresa Na Žertvách 24, Praha 8), zastoupenému na základě plné moci Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, AK Hartman, Jelínek, Fráňa a partneři, se sídlem Praha 8, Sokolovská 49, ve věci sporu o uzavření smlouvy podle ustanovení § 72a zákona o elektronických komunikacích, toto

rozhodnutí:

- I. Podle ustanovení § 141 odst. 7 správního řádu se návrh navrhovatele na uložení povinnosti odpůrci uzavřít Smlouvu o poskytování služby elektronických komunikací podle ustanovení § 72a a násl. zákona o elektronických komunikacích zamítá.
- II. Podle ustanovení § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích je navrhovatel povinen uhradit odpůrci náhradu nákladů správního řízení za právní zastoupení odpůrce ve výši 5 200,- Kč a zákonnou výši sazby DPH, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám Mgr. Ludmile Kutějové advokátce.

Odůvodnění:

Dne 11. 5. 2009 byl správnímu orgánu doručen návrh navrhovatele na zahájení správního řízení ve věci sporu o povinnosti odpůrce uzavřít s navrhovatelem smlouvu podle ustanovení § 72a a násl. zákona o elektronických komunikacích na službu šíření zemského digitálního televizního vysílání (dále též „návrh na zahájení řízení“). V tomto návrhu navrhovatel, ve výše uvedeném zastoupení, uvádí, že je provozovatelem celoplošného televizního vysílání programu TV 7 šířeného prostřednictvím pozemních vysílačů v systému DVB-T na základě licence udělené Radou pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „RRTV“) k provozování televizního vysílání v souladu s čl. II bod 9 zákona č. 235/2006 Sb., změna zákona o rozhlasovém a televizním vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon č. 235/2006 Sb.“) a na základě smlouvy o vytvoření programové sítě uzavřené

s provozovateli regionálního televizního vysílání na sdílených kmitočtech. Koncepce vysílání programu TV 7 a obchodní strategie, jak tvrdí navrhovatel, je taková, že se bude jednat o vysílání sedmi regionálních televizních studií se zaměřením především na dění v regionech, které bude doplněno celoplošným vysíláním plnoformátového programu, s propojováním celoplošného programu a regionálního vysílání. Regionální odpojování jednotlivých regionálních mutací programu TV 7 je upraveno i v licenčních podmínkách navrhovatele.

Odpůrce je podnikatelem poskytujícím službu šíření rozhlasového a televizního vysílání v digitální vysílací síti 3 dle osvědčení Českého telekomunikačního úřadu č. 261, č. j. 195333/2005-638 ze dne 22. 8. 2005.

Navrhovatel v návrhu na zahájení řízení dále uvádí, že dle ustanovení § 12 odst. 6 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPRTV“), je povinen zahájit vysílání do 360 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence, tj. do 14. května 2009.

Dále navrhovatel uvádí, že se rozhodl v důsledku ekonomické a finanční krize, která nepřeje vstupu nových provozovatelů digitálního televizního vysílání na trh a v souladu s platnými licenčními podmínkami, zahájit své vysílání v územní oblasti Brno a postupně dokrývat další územní oblasti do doby, dokud nebude vysílací síť odpůrce, v níž má být program TV 7 umístěn, splňovat definici celoplošného vysílání a pokrývat na území České republiky 70 % populace dle harmonogramu stanoveného nařízením vlády č. 161/2008 Sb., nařízením vlády o technickém plánu přechodu (dále jen „TPP“). Takový postup má zajistit nejen organizační zvládnutí rozběhu sedmi regionálních studií, vlastně tedy sedmi samostatných televizí, ale také minimalizovat ztráty navrhovatele v tomto přechodném období, dokud pokrytí České republiky digitálním signálem v síti operátora, který poskytuje službu šíření digitálního televizního signálu, nedosáhne celoplošnosti.

Navrhovatel uvádí, že odpůrce vyzval dopisem ze dne 1. 4. 2009 k předložení cenové nabídky na šíření vysílání programu TV 7 ve vysílací síti 3 v územní oblasti Brno s tím, že finálně by se mělo jednat o celoplošné vysílání programu TV 7 se sedmi regionálními televizními studii (Praha, Plzeň, Ústí nad Labem, České Budějovice, Trutnov nebo Hradec Králové, Brno a Ostrava), přičemž by mělo docházet k postupnému rozšiřování vysílání (po regionech) se zahájením v květnu 2009 v Brně. Dále navrhovatel uvádí, že dne 2. 4. 2009 obdržel dopis od odpůrce datovaný 30. 3. 2009, ve kterém mu odpůrce mj. sděluje, že: *„MUX 3 lze k šíření programů využít výhradně jako celek.“*, a že: *„Parciální využívání částí MUX 3 není v nabídce CDG a tato forma využívání MUX 3 není uvažována ani v budoucnu“*, jakož i, že: *„V případě požadavku TV 7 na regionální odpojování TV programu šířeného prostřednictvím MUX 3 je technicky možné tuto technologii zprovoznit v termínu 120 dnů od podpisu smlouvy“*.

Dále navrhovatel uvádí, že není pravda, že by odpůrce jiným provozovatelům televizního vysílání neumožňoval pouze částečné využití MUX 3. Zde jako příklady uvádí program NOE TV, který je v síti 3 šířen pouze v Praze a v minulosti byl MUX 3 „parciálně“ využíván např. pro šíření televizních programů Public TV, Očko a ČT4 Sport.

Navrhovatel odpověděl odpůrci dopisem ze dne 15. 4. 2009, ve kterém trval na svých původních požadavcích a tyto opět sdělil odpůrci. Odpůrce na dopis navrhovatele odpověděl dopisem datovaným 21. 4. 2009, v němž opakovaně požadavek navrhovatele na uzavření smlouvy dle požadavků navrhovatele odmítl a odkázal navrhovatele na odpůrcem již zpracovaný návrh smlouvy na zajištění šíření vysílání v celé síti 3 zveřejněný na webových stránkách odpůrce (dále též „zveřejněný návrh smlouvy odpůrce“).

Navrhovatel dále uvádí, že je jeho požadavek na uzavření smlouvy s odpůrcem, dle ustanovení § 72a odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, nejprve pro územní oblast Brno, s následným rozšiřováním v dalších územních oblastech, až po dosažení celoplošnosti, tj. 70 % pokrytí populace, není v rozporu s návrhem smlouvy podle ustanovení

§ 72b zákona o elektronických komunikacích, který odpůrce umístil na své webové stránky (zveřejněný návrh smlouvy odpůrce), odpovídá technickým parametrům sítě odpůrce, v důsledku tohoto požadavku navrhovatele by nemohlo dojít k narušení integrity sítě odpůrce a požadovaná cena není nižší než nákladově orientovaná cena.

Navrhovatel ve svém návrhu na zahájení řízení tvrdí, že odpůrce v rozporu s ustanovením § 72a odst. 2 a 3 zákona o elektronických komunikacích odmítl jednat o uzavření smlouvy o šíření vysílání televizního programu TV 7 ve vysílací síti 3, ačkoliv o to byl požádán navrhovatelem.

Ohledně ceny za šíření programu TV 7 v síti odpůrce pak navrhovatel uvádí, že je připraven hradit odpůrci stejnou cenu přepočtenou na minutu vysílání, využití datového toku a procento pokrytí území České republiky, jakou odpůrci hadí ostatní provozovatelé televizního vysílání umístění v jeho síti. Dále navrhovatel opakovaně upozorňoval odpůrce, že nebude navíc hradit nijak blíže neurčené náklady na zřízení a provozování regionálních head-endů a zajištění regionálního odpojování, které po něm odpůrce požadoval. Navrhovatel odmítá odpůrci jakékoliv jiné platby, kromě úhrady přiměřené ceny za šíření vysílání jeho programu TV 7, platit, neboť by tím, dle jeho tvrzení, byl v porovnání s dalšími provozovateli televizního vysílání zřetelně diskriminován – jedná se totiž o náklady dané vysílací sítě a odpůrce je povinen zabezpečit v ní šíření jednotlivých televizních programů dle jejich platných licencí za srovnatelných a nediskriminačních podmínek, tedy i za stejné jednotkové ceny pro všechny provozovatele vysílání.

Navrhovatel dále považuje za sporné všechny body jím uvedeného návrhu smlouvy (návrh této smlouvy vychází přitom z návrhu, který zaslal odpůrce pro oblast Brno provozovateli regionálního televizního vysílání FATEM-TV, a.s.).

S ohledem na tyto skutečnosti navrhovatel žádá, aby předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu podle ustanovení § 72a odst. 4 zákona o elektronických komunikacích rozhodl spor a uložil odpůrci povinnost uzavřít s navrhovatelem smlouvu na zajištění služby šíření televizního vysílání programu TV 7, kterou uvedl ve svém návrhu na zahájení řízení.

Na základě doručeného návrhu navrhovatele na zahájení řízení bylo dne 11. 5. 2009 zahájeno správní řízení, o čemž správní orgán vyrozuměl účastníky správního řízení. Zároveň správní orgán vyzval odpůrce, aby se vyjádřil k návrhu navrhovatele na zahájení správního řízení a předložil další podklady nebo důkazy, které považuje za důležité.

Odpůrce využil svého práva nahlížet do spisu a při tomto nahlížení předal osobně správnímu orgánu své dílčí vyjádření ze dne 24. 6. 2009. V tomto vyjádření uvedl, že dle jeho přesvědčení nemá navrhovatel skutečný zájem s ním jednat věcně s cílem zahájit plnohodnotné vysílání v jeho síti, a že pouze hodlá obcházet povinnost zahájit vysílání dle § 12 odst. 6 ZPRTV. Dále odpůrce tvrdí, že požadavky, se kterými se na něj navrhovatel obrátil krátce před termínem, kdy měl zahájit vysílání, byly pro něj nové a odporují zveřejněnému návrhu smlouvy, dle ustanovení § 72a odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, který odpůrce zveřejnil na svých internetových stránkách. V dalším bodě svého vyjádření odpůrce uvádí, že navrhovatel ve svém návrhu na zahájení řízení zcela nesprávně poukazuje na vysílání programu TV Noe, které odpůrce pro společnost TELEPACE zajišťuje ve volné kapacitě v Praze na kanálu 46. Situace v Praze je naprosto odlišná od Brna, jednak se jedná o převzaté vysílání bez garancí, jednak má odpůrce v Praze svoje centrální pracoviště, jehož kompresní technologie umožňuje generovat až 10 nezávislých datových transportních toků jak pro satelitní, tak i pro terestrické digitální vysílání. V Brně žádné takové pracoviště odpůrce nemá. Dále odpůrce odmítá, že náklady na regionální připojování jsou nákladem jeho sítě, a že nelze spravedlivě požadovat po zákaznících odpůrce, kteří nevyužívají regionální odpojování, aby nesli náklady podnikání jiného subjektu, a že náklady na regionální odpojování musí nést subjekt, který potřebu těchto nákladů vyvolá.

Správní orgán zaslal toto dílčí vyjádření odpůrce navrhovateli, aby se k němu vyjádřil.

Navrhovatel využil svého práva a dne 16. 7. 2009 bylo správnímu orgánu doručeno jeho vyjádření, ve kterém uvádí, že není zřejmé, z čeho odpůrce nabyl dojmu, že navrhovatel nemá zájem s ním věcně jednat. Navrhovatel tvrdí, že pouze odmítl přistoupit na podmínky odpůrce a jím vyhotovený a zveřejněný návrh smlouvy, když odpůrce v tomto ani v jiném návrhu smlouvy odmítl jakkoliv zohlednit požadavky, návrhy a připomínky navrhovatele. To však neznamená, že by navrhovatel neměl zájem zahájit vysílání svého programu TV 7 v síti 3 v termínu stanoveném zákonem, jak je to odpůrcem prezentováno. Navrhovatel v tomto vyjádření tvrdí, že není pravdou, že se na odpůrce obrátil s požadavkem na uzavření smlouvy teprve nedávno. Dále navrhovatel uvádí, že naopak odpůrce nejeví skutečný zájem jednat o uzavření smlouvy s navrhovatelem a o zařazení programu TV 7 do jeho vysílací sítě, ale volí spíše jakousi „zdržovací taktiku“, při níž sice uzavření smlouvy s navrhovatelem výslovně neodmítal, ale přitom navrhovateli žádný relevantní návrh smlouvy, o němž by se dalo společně jednat a hledat nějaké oboustranně přijatelné kompromisní řešení zohledňující požadavky obou stran, nepředložil. V dalších částech vyjádření navrhovatel zopakoval své požadavky, které již uvedl v návrhu na zahájení řízení.

Správní orgán zaslal toto vyjádření navrhovatele odpůrci s tím, aby se vyjádřil k navrhovatelem namítaným skutečnostem.

Mezitím navrhovatel upozornil správní orgán, že RRTV na svém zasedání dne 28. 7. 2009 přijala rozhodnutí, na základě kterého došlo k dočasnému omezení územního rozsahu vysílání programu TV 7 do doby, dokud nebude program TV 7 pokrývat v příslušné síti elektronických komunikací na území České republiky 70 % populace dle TPP a uvedl členění podle jednotlivých samostatných regionů a časového období, po které bude vysílání dočasně omezeno:

Územní rozsah vysílání	Období
Morava jih	do 30. 11. 2009
Morava jih, Čechy jih	od 1. 12. 2009 do 31. 3. 2010
Morava jih, Čechy jih, Čechy východ	od 1. 4. 2010 do 31. 7. 2010
Morava jih, Čechy jih, Čechy východ, Čechy střední a Praha	od 1. 8. 2010 do 31. 10. 2010
Morava jih, Čechy jih, Čechy východ, Čechy střední a Praha, Morava sever	od 1. 11. 2010 do 31. 12. 2010
Morava jih, Čechy jih, Čechy východ, Čechy střední a Praha, Morava sever, Čechy západ	od 1. 1. 2011 do 31. 1. 2011
Morava jih, Čechy jih, Čechy východ, Čechy střední a Praha, Morava sever, Čechy západ, Čechy sever	od 1. 2. 2011 do 31. 10. 2011
celé území České republiky	od 1. 11. 2011

Jakmile bude v příslušné síti elektronických komunikací jejím signálem pokryto na území České republiky alespoň 70 % populace, bez ohledu na termíny uvedené v této tabulce, bude územním rozsahem vysílání programu TV 7 celé území České republiky. V případě zahájení vysílání v příslušné síti DVB-T v některé územní oblasti v pozdějším termínu, než je uveden v příloze č. 2 k nařízení vlády č. 161/2008 Sb. (TPP), může být termín pro nasazení programu TV 7 do dané vysílací sítě v této územní oblasti o přiměřený časový úsek prodloužen.

Rozčlenění území České republiky do jednotlivých samostatných regionů:

- Čechy sever (Ústí, Liberec)
- Čechy západ (Plzeň, Karlovy Vary)
- Čechy jih (České Budějovice, Jihlava)
- Čechy východ (Hradec Králové, Pardubice)
- Čechy střední a Praha (Praha)
- Morava sever (Ostrava, Olomouc)
- Morava jih (Brno, Zlín)

Vysílání navrhovatele se, dle jeho tvrzení, bude sestávat z vysílání několika regionálních televizních studií kombinovaných s centrálním (jednotným) programem. Bude

se v podstatě jednat o 7 vzájemně propojených regionálních programů pokrývajících celé území České republiky. Z ekonomických, programových i logistických důvodů hodlá navrhovatel postupně po jednotlivých regionech rozběhnout a poté stabilizovat svá regionální televizní studia. Prvním z těchto regionů by měla být jižní Morava (tedy aktuálně Brno).

Rozhodnutí RRTV o změně licenčních podmínek navrhovatele zcela koresponduje a je, dle tvrzení navrhovatele, v souladu s požadavky navrhovatele na uzavření smlouvy s odpůrcem o šíření vysílání programu TV 7 ve vysílací síti 3.

Odpůrce reagoval na vyjádření navrhovatele vyjádřením, které bylo správním orgánem doručeno dne 5. 8. 2009, ve kterém prozatím shrnul své nejdůležitější argumenty:

1) Existence právní nejistoty operátora sítě. Jak vyplývá z návrhu na zahájení řízení i z rozhodnutí RRTV o udělení licence, navrhovateli vypršela dne 14. 5. 2009 zákonná lhůta pro zahájení vysílání, a to 360 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence vyplývající z ustanovení § 12 odst. 6 ZPRTV. V důsledku překročení výše popsané zákonné lhůty pro zahájení vysílání RRTV dle ustanovení § 63 odst. 2 ZPRTV může navrhovateli kdykoli odejmout licenci. V případech jiných provozovatelů televizního vysílání tak RRTV pravidelně činí, posledními známými případy odnětí licence z tohoto důvodu v roce 2009 jsou společnosti Zelená apotéka, s.r.o. (program Apatyka) a Merovingian, s.r.o. (programy TV ONA a Reality 1). Vzhledem k této situaci právní nejistoty o dalším osudu licence navrhovatele nelze po odpůrci spravedlivě požadovat, aby s navrhovatelem uzavřel smlouvu o šíření jeho programu na dobu 5 let.

2) Absence vymezení předmětu sporu a tudíž nemožnost rozhodnout spor. Odpůrce dle ustanovení § 72b zákona o elektronických komunikacích uveřejnil zákonem předpokládaným způsobem návrh smlouvy o šíření celoplošného digitálního zemského televizního vysílání DVB-T (zveřejněný návrh smlouvy odpůrce) a Všeobecné obchodní podmínky. Dle ustanovení § 72a odst. 4 zákona o elektronických komunikacích musí být součástí návrhu na rozhodnutí sporu návrh smlouvy se specifikací jeho sporných částí. Podle názoru odpůrce ve správním řízení je dle ustanovení § 72a odst. 3 zákona o elektronických komunikacích nutné zkoumat soulad či rozpor s návrhem smlouvy podle ustanovení § 72b zákona o elektronických komunikacích (tzn. se zveřejněným návrhem smlouvy odpůrce). Jak vyplývá z licence k vysílání TV 7, je navrhovatel, dle tvrzení odpůrce, provozovatelem celoplošného vysílání ve smyslu § 2 odst. 1 písm. c) ZPRTV. Provozovatel vysílání tedy musí reagovat na operátorem sítě uveřejněný návrh smlouvy, jasně označit ty pasáže, které mu nevyhovují, a vyjádřit se, co požaduje jiného. K návrhu navrhovatele je však namísto toho připojeno kompletní znění smlouvy, jak ji požaduje navrhovatel, jejímž podkladem není zveřejněný návrh smlouvy odpůrce nýbrž jiný, již neaktuální, a vzhledem k okolnostem nerealizovatelný návrh smlouvy týkající se jiného typu vysílání (viz článek IV. návrhu na zahájení řízení, FATEM-TV, a.s. je provozovatelem nikoli celoplošného, ale regionálního vysílání ve smyslu § 2 odst. 1 písm. e) ZPRTV). Chybí tak zákonem předpokládaná specifikace předmětu sporu a rozdílů oproti zveřejněné smlouvě (zveřejněný návrh smlouvy odpůrce) dle ustanovení § 72b zákona o elektronických komunikacích. Odpůrce konstatuje, že o návrhu navrhovatele tak, jak byl podán, tedy nelze rozhodnout, neboť navrhovatel vůbec neidentifikoval konkrétní předmět sporu. Navrhovatel v návrhu na zahájení řízení, dle tvrzení odpůrce, pouze alibisticky uvádí, že považuje za sporné všechny body připojené smlouvy. Navrhovatel v probíhajícím správním řízení netvrdil a neprokázal, že v době předcházející podání návrhu odpůrci vyznačil to, čím přesně se má jím požadovaná smlouva od zveřejněného návrhu smlouvy odpůrce a Všeobecných obchodních podmínek odpůrce lišit. Navrhovatel odpůrci dokonce před zahájením správního řízení nikdy neposlal text své smlouvy, který přiložil k návrhu na zahájení řízení, takže se s ním odpůrce před zahájením řízení ani nemohl seznámit.

3) Návrh na zahájení správního řízení je v rozporu s Listinou základních práv a svobod a se zákonem, je neurčitý a trpí vnitřní rozporností. Síť 3 je v souladu s TPP určena k šíření celoplošného vysílání. Odpůrce provozovatelům celoplošného vysílání logicky nabízí

programové pozice v celé síti. Vychází přitom z toho, že tito provozovatelé vysílání celoplošně vysílat opravdu chtějí a že v licenčním řízení u RRTV garantovali, že jsou k celoplošnému vysílání ekonomicky připraveni (§ 17 ZPRTV). Pokud by navrhovatel, jako provozovatel celoplošného vysílání, měl „minimalizovat ztráty“, po dobu 5 let vysílat jen v jím vybraných regionech a „postupně dokrývat“, fakticky by tak operátorovi sítě zablokoval celou programovou pozici, kterou by operátor sítě, v důsledku naprosté právní nejistoty o tom, co z takové programové pozice bude mít kdy vlastně ještě k dispozici, nemohl reálně nikomu prodat. Z povahy věci však plyne, že takováto programová pozice nemůže být vyřazena z provozu, a že je nutné hradit náklady, které jsou s ní spojeny. Takováto „minimalizace ztrát“ na úkor operátora sítě odporuje právům vlastnit majetek a podnikat, která jsou operátorovi sítě garantována článkem 11 a 16 Listiny základních práv a svobod. Odpůrce je toho názoru, že navrhovatel svým návrhem usiluje o nezákonnou perverzi rolí operátora sítě, státu a provozovatele vysílání. Ustanovení § 72b písm. k) zákona o elektronických komunikacích hovoří o tom, že časový harmonogram rozvoje vysílací sítě určuje operátor sítě, nikoli provozovatel vysílání (základem k tomu je samozřejmě TPP). Dodržení tohoto zákonného rozložení rolí při přechodu na digitální vysílání je podstatné pro proces výstavby celoplošných sítí a úspěšný přechod na digitální vysílání jako takový. Navrhovatel v návrhu na zahájení řízení tvrdí, že hodlá zahájit své vysílání v územní oblasti Brno a postupně dokrývat další územní oblasti (článek III. návrhu na zahájení řízení). Navrhovatel však tyto své postupné kroky nijak nespecifikuje. V tomto ohledu je návrh neurčitý. Z návrhu smlouvy, který je připojen (konkrétně z článku VI. odst. 2 ve spojitosti s přílohami smlouvy č. 2 a 3), však vyplývá, že navrhovatel požaduje po dobu 5 let šíření regionálního vysílání jen v okolí Brna. Vzhledem k tomuto vnitřnímu rozporu v návrhu tedy odpůrci není zřejmé, co navrhovatel vlastně žádá. Spor o této otázce, dle názoru odpůrce, nelze rozhodnout. Odpůrce dále v žádném případě nemůže s navrhovatelem uzavřít smlouvu o šíření vysílání „sedmi regionálních studií, vlastně tedy sedmi samostatných televizí“ (článek III. návrhu na zahájení řízení), pokud by mu navrhovatel předložil jen jedinou licenci.

Podle odpůrce z ustanovení § 72b zákona o elektronických komunikacích zcela zřetelně vyplývá, že obsahem smlouvy o šíření digitálního vysílání pravidelně není jen vlastní šíření, ale rovněž další služby, které zákazník požaduje, za předpokladu, že je operátor sítě nabízí (k tomu operátora sítě nikdo nemůže nutit). Takovými službami mohou a nemusí být např. služby dle ustanovení § 72b odst. 2 písm. i), m) a o) zákona o elektronických komunikacích či jiné služby. Pokud takovéto služby jsou součástí nabídky operátora sítě, je samozřejmé, že tyto služby provozovatel vysílání musí operátorovi zaplatit. Takovéto služby však součástí ceny za šíření jednotkového objemu datového toku být nemohou, neboť součástí datového toku netvoří. Tyto služby ostatní provozovatelé vysílání v multiplexu nečerpají a není proto možné je na jednotkovou cenu datového toku přepočítávat. Odpůrce odmítá s odkazem na článek 11 Listiny základních práv a svobod dotovat podnikání navrhovatele a platit ze svého náklady na pořízení a provoz regionálních head-endů, natož přenášení těchto nákladů podnikání navrhovatele na své klienty.

4) Rozpory návrhu na zahájení řízení s § 72a odst. 3 a § 72b zákona o elektronických komunikacích. Základním rozporem s uveřejněným návrhem smlouvy odpůrce podle ustanovení § 72b zákona o elektronických komunikacích je skutečnost, že navrhovatel, ačkoli je provozovatelem celoplošného vysílání, v jím vypracovaném návrhu smlouvy celoplošné vysílání fakticky odmítá a požaduje službu přístupu do programového datového toku v části vysílací sítě v Brně, která není součástí nabídky odpůrce (tím není vyloučeno, že se jí v budoucnu poté, co navrhovatel dá najevo, co vlastně požaduje, může stát). Navrhovatel rovněž požaduje, dle odpůrce, nerealisticky nízkou cenu za šíření.

5) Rozpor s technickými parametry sítě a narušení integrity sítě. Síť 3 je připravována a budována tak, aby splnila zadání formulované v TPP, tedy aby zajistila celoplošné pokrytí multiplexem celoplošných programů, přičemž u některých programů se předpokládá i možnost regionálního odpojování.

6) Návrh na zahájení řízení obsahuje požadavek na nižší než nákladovou cenu. Cena služby navrhovaná navrhovatelem v podkladech pro správní řízení vychází ze znění smlouvy, kterou odpůrce projednával s regionálním vysílatel FATEM-TV, a.s. V protokolu z jednání odpůrce uvedl, že nabídka spol. FATEM byla poplatná situaci a době, v níž vznikla, kdy se jednalo o nabídku na experimentální sdílené vysílání s FTV Prima v roce cca 2006. V návrhu navrhovatele je mj. příloha č. 1, ve které navrhovatel požaduje služby, které nijak nespécifikoval ani nekonkretizoval a je nepochybné, že nejsou zahrnuty v požadované ceně. Navrhovatel ani nezdůvodnil, či neprokázal, že se jedná o cenu nákladově orientovanou. Odpůrce zdůrazňuje, že není schopen a ochoten přistoupit na to, aby cena za jakékoliv šíření byla stanovena na základě minut, jako jednotek, neboť takto stanovená cena nikdy nebude odpovídat vynaloženým nákladům a neodpovídá ani službám, které odpůrce v síti 3 poskytuje. Požadovat v současné době cenu 9,98 Kč za minutu vysílání neodpovídá současným nákladově orientovaným cenám odpůrce, a to i z důvodu dosud neuzavřených jednání se spol. České Radiokomunikace a.s. na téma regionálních head-endů. Pro srovnání spol. České Radiokomunikace a.s. nyní poskytuje tuto službu v Jihomoravském regionu za 28,-Kč/min/kanál, ale k tomu ještě účtuje jednorázový poplatek za zřízení přístupu 2.079.856,-Kč, dále měsíční úhradu provozu RHE 21.837,-Kč/kanál a 116 994,-Kč/měs./kanál za regionální distribuci. Z toho evidentně vyplývá, dle tvrzení odpůrce, že chtít po něm zřízení a provozování RHE pouze za 9,98,-Kč/za minutu je zcela neadekvátní, neboť se jedná o cenu zjevně nižší než nákladovou.

Dle názoru odpůrce není možné hypotézu § 72a odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, a to nedojde-li k uzavření smlouvy podle odstavce 1, vykládat tak, že správní řízení nahrazuje obchodní jednání, a že je možné každý požadavek provozovatele vysílání hned řešit u správního orgánu. Navrhovatel nemá jasno, o čem všem je s odpůrcem ve sporu.

Správní orgán zaslal toto vyjádření odpůrce navrhovateli s tím, aby se vyjádřil k odpůrcem namítaným skutečnostem a dále, aby přesně specifikoval místní a časový rozsah svého vysílání na základě rozhodnutí RRTV o omezení územního rozsahu vysílání programu TV 7, popř., aby navrhovatel upravil svůj původní návrh s ohledem na vydané rozhodnutí RRTV a aby přesně specifikoval jednotlivé body smlouvy dle § 72a odst. 1 zákona o elektronických komunikacích (zveřejněný návrh smlouvy odpůrce), které považuje za sporné ve vztahu k odpůrci. Na to navrhovatel reagoval vyjádřením, které bylo správnímu orgánu doručeno až dne 25. 8. 2009, ve kterém mimo jiné uvedl, že se mezi navrhovatelem a odpůrcem uskutečnilo jednání, jehož závěry jsou důležité i pro toto správní řízení. Navrhovatel tedy ve svém vyjádření mimo jiné uvádí, že se s odpůrcem nedokáží dohodnout na rozsahu využití sítě 3 pro vysílání programu TV 7 do doby, než bude vysílací síť 3 svým signálem pokrývat alespoň 70% obyvatel České republiky. Toto je tedy jasně definovaný zásadní sporný bod, který by měl vyřešit v daném řízení správní orgán. A dále, že se s odpůrcem nejsou aktuálně schopni dohodnout také na hrazení vícenákladů spojených s regionálním odpojováním programu TV 7 v síti 3 (nákladů na regionální headendy), což je dalším definovaným zásadním sporným bodem, který by měl v řízení vyřešit správní orgán.

Správní orgán poté vyzval odpůrce, aby se vyjádřil k výše uvedeným skutečnostem. Odpůrce tak učil ve vyjádření, které bylo doručeno správnímu orgánu dne 17. 9. 2009 a ve kterém mimo jiné uvádí následující argumenty, a to že spor však není jen o těchto výše uvedených dvou otázkách. Odpůrce trvá na tom, že navrhovatel nevymezil předmět sporu a není zřejmé, v čem všem dalším navrhovatel nesouhlasí s odpůrcem uveřejněným návrhem smlouvy. Navrhovatel se nikdy nesnažil zjistit, v čem v daném ohledu existuje možnost dohody s odpůrcem a v čem nikoli.

Odpůrce dodává, že z důvodu zabránění možnosti diskriminace nemůže uzavírat s každým žadatelem o umístění v síti výrazně se odlišující smlouvy. Nemůže tudíž vyhovět různým, tím spíše pak nerealistickým individuálním požadavkům jednotlivých žadatelů. Naopak, z § 72a odst. 3 ve spojení s § 72b zákona o elektronických komunikacích vyplývá, že smlouva má být uzavřena dle uveřejněného návrhu operátora sítě.

Odpůrce dále výslovně upozorňuje, že mezi navrhovatelem a odpůrcem neexistuje shoda na výši ceny za šíření (nikoli tedy jen v otázce hrazení nákladů na připojování). Z návrhu na zahájení správního řízení ani z vyjádření navrhovatele není zřejmé, zda navrhovatel hodlá:

- a) uvolnit místo v síti, pokud se objeví zájemce o využití celé sítě, nebo
- b) po celou dobu platit cenu za celou programovou pozici, nebo
- c) bez ohledu na skutečnost, že jsou s výstavbou a provozem sítě a každé celoplošné programové pozice spojeny náklady, k tíži majetku operátora sítě fakticky zablokovat celou programovou pozici, aniž by za ni platil.

Dle názoru odpůrce je nutné, aby navrhovatel ve správním řízení jasně specifikoval, o kterou z výše uvedených hypotetických variant se mu jedná. Odpůrci není z vyjádření navrhovatele ani z rozhodnutí RRTV o změně jeho licence jasné, zda se má k navrhovateli v období, než bude síť pokrývat 70% obyvatelstva, chovat jako k provozovateli celoplošného vysílání (tak mu byla udělena vysílací licence), či jako k provozovateli jiného než celoplošného vysílání.

Odpůrce zopakoval, že omezení vysílání jen na oblast Brna odporuje technickým parametrům a integritě sítě č. 3, určené k celoplošnému vysílání a budované v souladu s TPP.

Správní orgán zaslal toto vyjádření odpůrce navrhovateli s tím, aby se vyjádřil k odpůrcem namítaným skutečnostem a uvedl nové skutečnosti. Navrhovatel tak učil ve vyjádření, které bylo správnímu orgánu doručeno dne 12. 10. 2009. Navrhovatel mimo jiné uvádí, že odpůrce odmítá vyjít vstříc jeho odůvodněným požadavkům na územní pokrytí programu TV 7 dle platných licenčních podmínek a žádný odpovídající návrh, na základě kterého by smlouva mohla být uzavřena nebo o němž by bylo možné alespoň jednat, odpůrce nikde neuveřejnil ani jej navrhovateli nepředložil. Navrhovatel odmítá tvrzení odpůrce, že se z jeho strany jedná, v případě vyhovění jeho návrhu, o zablokování programové pozice ve vysílací síti 3 k tíži odpůrce a uvádí, že aktuálně jsou ve vysílací síti odpůrce neobsazeny 3 programové pozice, za něž nikdo odpůrci náklady spojené s výstavbou a provozem sítě neplatí. Zařazením programu navrhovatele do vysílací sítě 3 naopak odpůrce získá ekonomický prospěch, neboť mu navrhovatel uhradí alespoň část nákladů na jednu ze zatím nevyužitých programových pozic za územní oblasti, v nichž bude vysílání navrhovatele šířeno. Omezení vysílání jen na oblast Brna (pozn. s postupným rozšiřováním vysílání na celou vysílací síť) dle názoru navrhovatele neodporuje technickým parametrům a integritě vysílací sítě 3.

Správní orgán poté vyzval odpůrce, aby se vyjádřil k výše uvedeným skutečnostem a uvedl nové skutečnosti, které považuje za podstatné. Odpůrce tak učil ve vyjádření, které bylo doručeno správnímu orgánu dne 2. 11. 2009 a ve kterém mimo jiné uvádí následující argumenty, a to že navrhovatel vůči němu jako odpůrci žádné „odůvodněné požadavky na uzavření smlouvy nemá a mít nemůže“, tedy jak sám navrhovatel uvedl, návrh na zahájení řízení byl podán 11. 5. 2009 a v uvedené době byl držitelem „celoplošné licence“ k provozování televizního vysílání TV 7, přesto se po odpůrci od samého počátku domáhal a stále domáhá uzavření smlouvy pouze pro regionálně omezené šíření vysílání, a to v Brně, což nevyplývá ze samotného návrhu na zahájení řízení, ale pouze z předloženého návrhu smlouvy. Poté, co byl navrhovatel upozorněn na tento nesoulad, zažádal u RRTV o územní a časové omezení licence tak, aby skutečně byl oprávněn vysílat pouze v „Brně“.

Odpůrce dále poukazuje na to, že:

1) navrhovatel nesplnil požadavek § 72a odst. 4 zákona o elektronických komunikacích a ke svému návrhu nepřiložil zveřejněný návrh smlouvy odpůrce s vyznačením sporných částí;

2) je vedeno řízení, v němž je rozhodováno o otázce, která má vliv na toto řízení, neboť je vedeno řízení o žalobě odpůrce proti rozhodnutí RRTV, kterým byl udělen souhlas

s územním omezením vysílání navrhovatele, navíc navrhovatel splňuje podmínky pro to, aby mu byla jeho licence odejmuta;

3) navrhovatel nespĺňuje podmínky pro to, aby se mohl domáhat uzavření smlouvy o šíření vysílání s odpůrcem, neboť nevyčerpal jiné možnosti šíření svého vysílání;

4) požadavek navrhovatele na uzavření smlouvy odporuje principu nediskriminace a rovného zacházení a je v příkrém rozporu s čl. 11 a 16 Listiny základních práv a svobod, když požadavkem navrhovatele na uzavření smlouvy na pět let s regionálně omezeným rozsahem zcela odporuje právu „vlastnit majetek a podnikat“, stejně jako je v rozporu s ustanovením § 72b odst. 2 písm. k) zákona o elektronických komunikacích, které stanoví, že „časový harmonogram rozvoje vysílací sítě určuje operátor sítě“, nikoli tedy provozovatel vysílání, když toto zákonem garantované rozložení rolí je podstatné pro plynulý proces přechodu z analogového na digitální vysílání;

5) samotný požadavek navrhovatele na šíření „sedmi regionálních studií“, tedy ve své podstatě sedmi samostatných televizí, zcela odporuje podstatě sítě 3 provozované odpůrcem, když tato je stavěna jako celoplošná, pouze s možností regionalizace, nikoli jako „nezávislá soustava několika regionů“;

6) požadavek navrhovatele na uzavření smlouvy a spor, který tímto navrhovatel vyvolal, je pouze zakrývající úkon navrhovatele, kterým má být skryt pravý důvod tohoto činění, a to že navrhovatel není vůbec připraven digitálně své vysílání šířit a už vůbec není připraven své vysílání šířit za podmínek navrhovaných odpůrcem. V této souvislosti odpůrce opětovně poukazuje na to, že navrhovatel zjevně není finančně způsobilý k provozování televizního vysílání, o čemž plně svědčí jednotlivé kroky navrhovatele.

Správní orgán poté vyzval navrhovatele, aby se vyjádřil k výše uvedeným skutečnostem a uvedl nové skutečnosti, které považuje za podstatné. Navrhovatel tak učil ve vyjádření, které bylo doručeno správnímu orgánu dne 1. 12. 2009 a ve kterém mimo jiné uvádí následující argumenty. Rozhodnutí RRTV, kterým byl dočasně omezen územní rozsah vysílání navrhovatele, je plně v souladu s tím, co navrhovatel požadoval po odpůrci a k čemuž jej vyzval, tedy zprovoznění svého vysílání nejdříve v územní oblasti Brno a následně postupně zařazování programu TV 7 do vysílací sítě 3 v dalších územních oblastech až do dosažení celoplošnosti, tj. limitu pokrytí alespoň 70% populace v této vysílací síti. Navrhovatel považuje toto rozhodnutí RRTV za dostatečně určité a srozumitelné. RRTV vydáním rozhodnutí o změně licenčních podmínek navrhovatele nemohla nijak zasáhnout do práv a oprávněných zájmů odpůrce, a to že proti němu odpůrce podal správní žalobu, je v tomto řízení bezpředmětné. Dané rozhodnutí RRTV se týká výlučně navrhovatele a omezení jeho územního rozsahu vysílání a odpůrci z něj neplynou žádná práva ani povinnosti. Odpůrce nemůže žádným způsobem ovlivňovat to, jaké licence RRTV vydá a jak upraví licenční podmínky jednotlivým provozovatelům vysílání. Požadavek navrhovatele na dočasné omezení územního rozsahu vysílání programu TV 7 nelze rozhodně označit za nezákonný, jak to činí odpůrce. Licence k provozování vysílání dává navrhovateli, podle jeho názoru, právo šířit určitý program, na určitém území, v určitém časovém rozsahu, za splnění dalších stanovených licenčních podmínek (nejedná se o povinnost, nýbrž právo). Není tudíž nic nezákonného na tom, když provozovatel vysílání svých práv v určitém rozsahu nevyužije a RRTV je svým správním rozhodnutím na základě návrhu tohoto provozovatele upraví (částečně omezí). Dále navrhovatel tvrdí: „Odpůrce se nemůže dostat do žádné situace právní nejistoty, pokud by v jeho síti zahájil navrhovatel vysílání po uplynutí doby 360 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence, neboť licence navrhovatele k provozování televizního vysílání není oproti jiným provozovatelům vysílání z hlediska jejího možného odnětí ohrožena o mnoho více“. Navrhovatel rozhodně odmítá spekulativní a vykonstruované tvrzení odpůrce, že nespĺňuje podmínky ekonomické a technické připravenosti pro udělení licence k vysílání. Dále navrhovatel uvádí, že návrhem smlouvy podle ustanovení § 72a odst. 4 zákona o elektronických komunikacích se nerozumí pouze návrh smlouvy uveřejněný podnikatelem poskytujícím službu šíření rozhlasového a televizního vysílání podle ustanovení § 72b zákona o elektronických komunikacích, ale může se jednat i o návrh předložený provozovatelem vysílání, tj. druhou smluvní stranou.

Pokud by tomu tak být nemělo, byli by tím provozovatelé vysílání výrazně omezeni v právu obrátit se na příslušný správní orgán (ČTÚ) s návrhem na rozhodnutí sporu o uzavření smlouvy podle ustanovení § 72a zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel v tomto řízení předložil ve svém podání vlastní návrh smlouvy zejména z toho důvodu, že mu odpůrce dle jeho požadavků odmítl jakýkoliv návrh smlouvy předložit a odmítl s ním o takové smlouvě vůbec jednat.

Navrhovatel je přesvědčen, že jeho požadavky:

- nejsou v rozporu se zveřejněným návrhem smlouvy odpůrce podle ustanovení § 72b zákona o elektronických komunikacích,
- odpovídají technickým parametrům sítě odpůrce,
- v jejich důsledku by nemohlo dojít k narušení integrity sítě odpůrce
- a požadovaná cena není nižší než nákladově orientovaná cena, tudíž jsou zde dány podmínky pro to, aby správní orgán jeho návrhu v plném rozsahu vyhověl a uložil odpůrci svým rozhodnutím povinnost uzavřít smlouvu s navrhovatelem dle předloženého návrhu.

Správní orgán nařídil v tomto správním řízení ústní jednání na 8. 1. 2010. A v tomto nařízení jednání správní orgán vyzval účastníky řízení, aby správnímu orgánu doručili vyjádření do 5. 1. 2010, ve kterých uvedou správním orgánem požadované údaje nutné pro rozhodnutí sporného řízení případně pro smírné vyřešení celé věci.

Správní orgán rovněž vyzval odpůrce, aby se vyjádřil k výše uvedeným skutečnostem uvedeným v posledním vyjádření navrhovatele a rovněž uvedl nové skutečnosti, které považuje za podstatné. Odpůrce tak učil ve vyjádření, které bylo doručeno správnímu orgánu dne 6. 1. 2010 a ve kterém mimo jiné uvádí následující argumenty. Odpůrce v souladu se svými předchozími tvrzeními, která již ve vedeném správním řízení učinil, uvedl, že má za to, že nejsou vůbec dány podmínky pro postup podle § 72a odst. 4 zákona o elektronických komunikacích. Dále má odpůrce za to, že je to pouze a jenom navrhovatel, který je podle zákona o elektronických komunikacích povinen jasně a konkrétně vymezit ta ustanovení odpůrcem vypracované a uveřejněné smlouvy (zveřejněného návrhu smlouvy odpůrce), která činí spornými. Navíc má odpůrce za to, že předmětem vedeného řízení a rozhodování sporu může být pouze a jenom smlouva, kterou odpůrce vypracoval a uveřejnil v souladu s ustanovením § 72b zákona o elektronických komunikacích, když jakákoli jiná smlouva by mohla být nedůvodným a nezákonným zásahem nejen do práv odpůrce, ale zejména pak jakýchkoli jiných potenciálních zákazníků odpůrce. Dle tvrzení odpůrce má on, jako operátor sítě 3, povinnost uzavřít s navrhovatelem smlouvu (a tj., v tomto směru je správní orgán oprávněn rozhodovat spor) pouze, pokud jsou kumulativně splněny podmínky, že požadavky navrhovatele

- a) nejsou v rozporu s návrhem smlouvy podle ustanovení § 72b zákona o elektronických komunikacích; a
- b) odpovídají technickým parametrům sítě odpůrce; a
- c) v jejich důsledku by nemohlo dojít k narušení integrity sítě odpůrce; a
- d) požadovaná cena není nižší než nákladově orientovaná cena.

Jak vyplývá z uvedeného, není odpůrce povinen s navrhovatelem smlouvu o šíření televizního vysílání uzavřít, pokud není splněna i jen jedna z výše uvedených podmínek. Protože v tomto případě není splněna ani jedna z výše uvedených zákonných podmínek, odpůrci nikdy nevznikla povinnost uzavřít s navrhovatelem smlouvu o šíření televizního vysílání a nelze mu proto tuto povinnost uložit ani v tomto správním řízení. Odpůrce uvádí, že v souladu se zákonem o elektronických komunikacích, TPP a oprávněními, která mu byla správním orgánem udělena, buduje svoji síť jako síť celoplošnou. Toto odpovídá mimo jiné jak ustanovení čl. II. zákona č. 304/2007 Sb., v němž je obsaženo zmocnění pro vládu k vydání TPP a v němž je uvedeno, že „vláda stanoví nařízením TPP za účelem sestavení sítě elektronických komunikací pro multiplex veřejné služby, dalších sítí pro celoplošné zemské digitální televizní vysílání a jedné sítě umožňující regionální zemské digitální televizní vysílání“. Odpůrce zdůrazňuje, že jeho síť není využívána provozovatelem vysílání s licenci udělenou podle čl. II. bodu 9 ZRTV, proto jeho síť nelze ani považovat za síť

umožňující regionální zemské digitální televizní vysílání ze zákona. Odpůrce dále uvádí, že technické parametry jeho sítě neumožňují jednotlivé, samostatné regionální vysílání, ale pouze na základě konkrétně a přesně dohodnutého technického řešení regionální odpojování z celoplošného vysílání. Odpůrce upozorňuje, že licence navrhovatele v době, kdy navrhovatel podal návrh na zahájení správního řízení (tj. dne 11. května 2009) opravňovala navrhovatele k provozování „celoplošného vysílání podle § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb. “. Navrhovatel se ale podaným návrhem domáhal a stále domáhá uzavření smlouvy na pouze regionálně omezené šíření vysílání, a to v Brně, a to na dobu 5 let. Dle tvrzení odpůrce navrhovatel v návrhu neuvedl, jakým způsobem bude jeho vysílání doplňovat vysílání provozovatelů místního a regionálního vysílání na sdílených kmitočtech, neuvedl ani, která vysílání provozovatelů místního a regionálního vysílání na sdílených kmitočtech mají být jeho vysíláním doplňována a ani tyto regionální provozovatele vysílání neoznačil, ani neuvedl jaké dohody s těmito regionálními provozovateli navrhovatel uzavřel, či zamýšlí uzavřít, či jakým způsobem bude zajištěno doplňování těchto vysílání (v tomto směru odpůrce poukazuje zejména na svoji zákonem uloženou povinnost uzavřít příslušnou smlouvu o šíření vysílání s konkrétním provozovatelem, tj., pro určitost budoucích vztahů je rozhodující, aby odpůrce byl seznámen se způsobem vzájemného doplňování vysílání provozovatelů na sdílených kmitočtech). Dále odpůrce uvádí, že licence byla navrhovateli udělena rozhodnutím RRTV, které nabylo právní moci dne 25. května 2008, tj. zákonem stanovená lhůta pro zahájení vysílání navrhovateli uplynula dne 20. května 2009. Navrhovatel však ve stanovené lhůtě vysílání nezačal a dokonce o omezení územního rozsahu licence požádal RRTV až po marném uplynutí této lhůty, kdy se odvolával zejména na finanční problémy se zajištěním celoplošného vysílání. RRTV proto vyzvala navrhovatele, aby vysvětlil, z jakého důvodu nezačal své vysílání v zákonem stanovené lhůtě 360 dnů, když podle ustanovení § 63 odst. 2 ZRTV může RRTV odejmout provozovateli licenci, pokud nezačal vysílání po nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence do 360 dnů u televizního vysílání, a to kdykoli (bez časového omezení) po uplynutí této lhůty. Je zde, podle odpůrce, proto reálná obava, že bude navrhovateli licence odejmuta. Odpůrce je v tomto správním řízení nejen vystaven požadavkům navrhovatele, které odporují zákonu o elektronických komunikacích i licenčním podmínkám licence, která je zatím navrhovateli udělena, ale je vystaven i nejistotě o tom, zda vůbec navrhovatel bude dále oprávněným provozovatelem televizního vysílání. Správní orgán předal toto vyjádření odpůrce navrhovateli na nařízeném ústním jednání u správního orgánu, které se konalo dne 8. 1. 2010.

Navrhovatel doručil své vyjádření reagující na výzvu správního orgánu dne 5. 1. 2010 v elektronické podobě, resp. dne 8. 1. 2010 doplněné listinným zněním, proto rovněž správní orgán předal toto vyjádření navrhovatele odpůrci až na ústním jednání. V tomto posledním vyjádření navrhovatel doplnil svá dosud uvedená tvrzení o následující argumenty. Podle jeho názoru je obtížné přesně specifikovat jednotlivé body zveřejněného návrhu smlouvy odpůrce, které navrhovatel považuje za neakceptovatelné (sporné), neboť navrhovatel požaduje po odpůrci uzavření smlouvy za jiných podmínek, co se pokrytí týče, než odpůrce navrhuje, proto navrhovatel považuje vše ve zveřejněném návrhu odpůrce, co je z obsahového hlediska neslučitelné s jeho návrhem smlouvy, za sporné (neakceptovatelné). Konkrétně se jedná o tyto nejpodstatnější rozpory mezi zveřejněným návrhem smlouvy odpůrce a návrhem předloženým navrhovatelem:

- a) čl. II. odst. 3. — navrhovatel požaduje jinak stanovit pokrytí, a to: „Poskytovatel se zavazuje poskytovat Služby na území vymezeném v příloze č. 2 této Smlouvy. Do budoucna se předpokládá celoplošné pokrytí území České republiky programem TV 7 s tím, že k rozšiřování pokrytí území bude docházet na základě dodatků k této smlouvě za podmínek srovnatelných s podmínkami stanovenými touto smlouvou.“
- b) čl. III. a Příloha č. 2 — navrhovatel navrhuje cenu 9,98 Kč za minutu vysílání + příslušnou sazbu daně z přidané hodnoty (DPH), a to pro územní oblast Brna s pokrytím 6,09 % obyvatel České republiky. Z toho vyplývá, že navrhovatel zcela nesouhlasí s přílohou č. 2 zveřejněného návrhu smlouvy odpůrce, na základě které

stanovuje odpůrce jím požadovanou cenu. Odpůrce využití pouze části své vysílací sítě s následným dalším rozšiřováním vysílání až do využití celého pokrytí sítě 3 odmítá připustit, a proto nelze cenové návrhy navrhovatele a odpůrce nijak srovnávat.

c) Příloha č. 1 — navrhovatel nesouhlasí s tím, že by zajištění regionálních vstupů mělo být pojímáno jako nadstandardní služba, za niž by mohl odpůrce požadovat úhrady jakýchkoliv zvláštních částek vedle částek účtovaných za šíření vysílání.

V ostatních bodech by navrhovatel mohl na veřejný návrh odpůrce přistoupit, ale pouze za podmínek, které jsou uvedeny výše, a na nichž trvá.

Dne 8. 1. 2010 se uskutečnilo u správního orgánu ústní jednání účastníků řízení s následujícími závěry.

Navrhovatel uvedl, že s odpůrcem jednal o uzavření smlouvy v obecné rovině od podzimu r. 2008. Po zveřejnění návrhu smlouvy odpůrcem, který nereflektoval požadavky navrhovatele, se navrhovatel ještě obrátil na odpůrce, aby mu předložil návrh smlouvy, ve kterém by byly tyto požadavky zahrnuty. Odpůrce toto odmítl učinit a odkázal navrhovatele na zveřejněný návrh smlouvy.

Odpůrce uvedl, že dne 9. 10. 2008 zaslal odpůrce navrhovateli nabídku, jako potenciálnímu zákazníkovi, na poskytování služby šíření televizního vysílání v síti 3, na tuto odpůrce neodpověděl. Dne 21. 1. 2009 opět odpůrce zaslal novou nabídku s tím, že navrhovatele upozornil, že platnost staré nabídky již skončila, ale má zájem na spolupráci, proto předkládá novou nabídku s účinností 1 měsíc. Dne 26. 3. 2009 opět odpůrce vyzval navrhovatele k jednání s tím, že uvedl, že z vlastní iniciativy prodlužuje nabídku o 1 měsíc, bez odpovědi. Následně poslal dopis 30. 3. 2009, kde zopakoval nabídku, ten již časově koresponduje s dopisem navrhovatele z 1. 4. 2009. Navrhovatel nikdy s odpůrcem nejednal nejen o konkrétních nabídkách ve smyslu technického řešení, a nejednal nikdy ani o smlouvě, či Všeobecných smluvních podmínkách, které odpůrce v souladu se zákonem o elektronických komunikacích vypracoval a uveřejnil.

Dále navrhovatel uvedl, že návrh smlouvy uvedený v návrhu na zahájení řízení odpůrci před zahájením řízení nebyl zaslán a že se jedná o návrh smlouvy, který byl vyhotoven dle návrhu smlouvy odpůrce pro danou územní oblast pro jiného provozovatele vysílání.

Odpůrce k tomu uvedl, že navrhovatel vyšel z návrhu smlouvy, který byl připravován opět pouze pro regionální odpojování v rámci celoplošně vysílaného programu TV 7.

Na dotaz správního orgánu, zda navrhovatel jednal i s jiným operátorem, navrhovatel uvedl, že se dotazoval u operátora sítě 4, ale konkrétní jednání zahájena nebyla. Nato odpůrce uvedl, že navrhovatel neprokázal, že jednal s operátorem sítě 4 a zdůraznil, že vysílací síť 4 plně odpovídá návrhu navrhovatele na zahájení řízení.

Dále odpůrce uvedl, že v současné době v jeho síti není šířen žádný provozovatel regionálního vysílání, což v současné době ani není technicky možné.

Ohledně ceny požadované navrhovatelem, navrhovatel uvedl, že jedná se o cenu, kterou odpůrce stanovil pro regionální vysílání v oblasti Brna šířené společností FATEM-TV, a.s. na sdílených frekvencích TV Prima. Je to cena za šíření vysílání za 1 min. vysílání. Odpůrce k tomu uvedl, že nabídka spol. FATEM-TV, a.s. byla poplatná situaci a době, v níž vznikla, kdy se jednalo o nabídku na experimentální sdílené vysílání s FTV Prima cca v roce 2006. V návrhu na zahájení řízení je mj. příloha č. 1, v níž navrhovatel požaduje služby, které nijak nespécifikoval ani nekonkretizoval a je nepochybné, že nejsou zahrnuty v požadované ceně. Navrhovatel ani nezdůvodnil, či neprokázal, že se jedná o cenu nákladově orientovanou. Odpůrce zdůrazňuje, že není schopen a ochoten přistoupit na to, aby cena za jakékoliv šíření byla stanovena na základě minut, jako jednotek, neboť takto stanovená cena nikdy nebude odpovídat vynaloženým nákladům a neodpovídá ani službám, které odpůrce v síti 3 poskytuje.

Účastníci řízení na výzvu správního orgánu nenavrhli jiné důkazy, než ty, které byly již založeny ve spisu, a které jsou jim známy. Správní orgán poté vyzval účastníky řízení, aby se dostavili k nahlédnutí do spisu před vydáním rozhodnutí, aby se měli možnost vyjádřit k podkladům shromážděným správním orgánem před vydáním rozhodnutí v souladu s ustanovením § 122 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích. Odpůrce tohoto svého práva využil prostřednictvím svého právního zástupce a dne 13. 1. 2010 se dostavil k nahlížení do spisu s tím, že do protokolu uvedl, aby správní orgán návrh navrhovatele zamítl, neboť navrhovatel i přes výzvy správního orgánu své vadné podání v poskytnutých lhůtách nedoplnil a správní orgán by tak měl postupovat podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Navrhovatel se prostřednictvím svého právního zástupce k nahlížení do spisu dostavil dne 19. 1. 2010 a do protokolu uvedl, že navrhuje, aby správní orgán podanému návrhu v plném rozsahu vyhověl.

* * *

Správní orgán při posuzování návrhu vycházel z přesvědčení, že jeho pravomoc k rozhodnutí sporu o uzavření smlouvy podle ustanovení § 72a zákona o elektronických komunikacích vyplývá právě z ustanovení § 72a a násl. zákona o elektronických komunikacích, zejména pak z jeho § 72a odst. 4, kde je uvedeno: „*Nedojde-li k uzavření smlouvy podle odstavce 1, je Úřad oprávněn na základě návrhu kterékoliv smluvní strany rozhodnout spor. Pro rozhodnutí sporu platí obdobně § 127 (téhož zákona). Součástí návrhu smluvní strany na rozhodnutí sporu musí být návrh smlouvy se specifikací jeho sporných částí*“. Podle ustanovení § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Při rozhodování ve věci vycházel správní orgán z příslušných ustanovení zákona o elektronických komunikacích a z listinných důkazních prostředků předkládaných účastníky řízení v průběhu tohoto správního řízení. Jak je uvedeno v ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu, ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.

Po posouzení a vyhodnocení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí správní orgán konstatuje následující.

Z provedených důkazních prostředků navržených navrhovatelem a odpůrcem má správní orgán za prokázané, že navrhovatel je držitelem licence k provozování celoplošného televizního vysílání programu TV 7 a svým návrhem se domáhá, aby správní orgán uložil odpůrci, který je podnikatelem poskytujícím službu šíření rozhlasového a televizního vysílání v digitální vysílací síti 3, povinnost uzavřít s navrhovatelem smlouvu o poskytování služby šíření televizního vysílání, přičemž navrhovatel povinnost odpůrce uzavřít s ním smlouvu o poskytování této služby odvozuje zejména z § 72a odst. 2, 3 a 4 zákona o elektronických komunikacích.

Správní orgán při svém rozhodování v první řadě vycházel z účinného znění § 72a a § 72b zákona o elektronických komunikacích, který je nutno interpretovat (vykládat) podle standardních metod interpretace, které zahrnují metodu jazykového výkladu, logického výkladu i metodu systematického výkladu. Ustanovení § 72a odst. 1 zákona o elektronických

komunikacích je nutné vykládat ve spojení s ustanovením § 72b odst. 1 téhož zákona, a to tak, že služba šíření televizního vysílání se zajišťuje na základě písemné smlouvy uzavřené mezi provozovatelem televizního vysílání (navrhovatelem) a podnikatelem poskytujícím tuto službu elektronických komunikací (odpůrcem) s tím, že podnikatel poskytující službu šíření televizního vysílání (odpůrce) je povinen vypracovat návrh smlouvy o poskytování této služby... a uveřejnit jej... též způsobem umožňujícím dálkový přístup a tuto smlouvu (zveřejněný návrh smlouvy odpůrce) lze uzavřít nejdříve jeden měsíc po zveřejnění jejího návrhu.... Dále ustanovení § 72a odst. 2 zákona o elektronických komunikacích stanoví, že podnikatel poskytující službu šíření televizního vysílání (odpůrce) je povinen jednat o uzavření smlouvy podle odstavce 1 (o zveřejněném návrhu smlouvy odpůrce) v případě, kdy je o to požádán provozovatelem televizního vysílání (navrhovatelem). Z listinných důkazních prostředků a z ústního jednání správní orgán došel k závěru, že odpůrce měl vůli jednat s navrhovatelem o svém zveřejněném návrhu a splnil tak svojí povinnost jednat o svém zveřejněném návrhu smlouvy, jak mu to ukládá ustanovení § 72a odst. 2 zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel však, jak sám uvádí, jednal s odpůrcem před zveřejněním návrhu smlouvy odpůrcem v obecné rovině od podzimu 2008. Poté co odpůrce zveřejnil svůj návrh smlouvy, o kterém má povinnost jednat, však navrhovatel o tomto návrhu smlouvy odpůrce už s odpůrcem konkrétně nejednal, odpůrce výslovně nepožádal o jednání o tomto návrhu a hlavně s odpůrcem nikdy nejednal o konkrétních nabídkách ve smyslu technického řešení. Jak i sám navrhovatel uvádí ve vyjádření doručeném správnímu orgánu dne 16. 7. 2009, odmítl přistoupit na podmínky odpůrce a jím vyhotovený a zveřejněný návrh smlouvy.

Ustanovení § 72a odst. 3 zákona o elektronických komunikacích stanoví, že podnikatel poskytující službu šíření televizního vysílání (odpůrce) je povinen smlouvu podle odstavce 1 (zveřejněný návrh smlouvy odpůrce) uzavřít, pokud požadavky provozovatele televizního vysílání (navrhovatele) nejsou v rozporu s návrhem smlouvy podle § 72b téhož zákona (se zveřejněným návrhem smlouvy odpůrce), odpovídají technickým parametrům jeho sítě, v jejichž důsledku by nemohlo dojít k narušení integrity jeho sítě a požadovaná cena není nižší než nákladově orientovaná cena. Správní orgán je toho názoru, že pokud i přesto, že požadavky navrhovatele nejsou v rozporu se zveřejněným návrhem smlouvy odpůrce, odpovídají technickým parametrům jeho sítě, v jejich důsledku by nemohlo dojít k narušení integrity jeho sítě a požadovaná cena není nižší než nákladově orientovaná cena, nedojde k uzavření smlouvy na základě zveřejněného návrhu smlouvy odpůrce, může být použit následující (4) odstavec § 72a, který předpokládá, že pokud nedojde k uzavření smlouvy podle odstavce 1 (zveřejněného návrhu smlouvy odpůrce), je správní orgán oprávněn na základě návrhu (ne smlouvy, ale návrhu na zahájení řízení) kterékoliv smluvní strany rozhodnout spor. Pro rozhodnutí sporu platí obdobně § 127 zákona o elektronických komunikacích. Součástí návrhu smluvní strany na rozhodnutí sporu musí být návrh smlouvy (zveřejněný návrh smlouvy odpůrce) se specifikací jeho sporných částí.

Správní orgán je toho názoru, že z ustanovení § 72a odst. 3 a 4 zákona o elektronických komunikacích vyplývá, že v případě, když není splněna i jen jedna z uvedených podmínek v § 72a odst. 3 téhož zákona, není odpůrce povinen uzavřít smlouvu s navrhovatelem. Pokud se, v tomto případě navrhovatel, domnívá, že všechny podmínky v § 72a odst. 3 zákona o elektronických komunikacích splněny jsou a odpůrce i přesto odmítá s ním uzavřít smlouvu o šíření televizního vysílání, může se, ale až po předchozím obchodním jednání obou stran, kde nedojde k dohodě, obrátit na správní orgán s kvalifikovaným návrhem na rozhodnutí sporu. Správní orgán se dále ztotožňuje s názorem odpůrce ohledně tvrzení, že v tomto správním řízení je dle ustanovení § 72a odst. 3 zákona o elektronických komunikacích nutné zkoumat soulad či rozpor s návrhem smlouvy podle ustanovení § 72b zákona o elektronických komunikacích (tzn. se zveřejněným návrhem smlouvy odpůrce). Jak vyplývá z licence k vysílání programu TV 7, je navrhovatel, dle tvrzení odpůrce, provozovatelem celoplošného vysílání ve smyslu § 2 odst. 1 písm. c) ZPRTV. Navrhovatel tedy musí reagovat na odpůrcem uveřejněný návrh smlouvy, jasně označit ty

pasáže, které mu nevyhovují, a vyjádřit se, co požaduje jiného. K návrhu navrhovatele je však namísto toho připojeno kompletní znění jeho smlouvy, jejímž podkladem není zveřejněný návrh smlouvy odpůrce nýbrž jiný, již neaktuální a vzhledem k okolnostem nerealizovatelný návrh smlouvy týkající se jiného typu vysílání. Chybí tak zákonem předpokládaná specifikace předmětu sporu a rozdílů oproti zveřejněné smlouvě (zveřejněný návrh smlouvy odpůrce) dle ustanovení § 72b zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel vůbec neidentifikoval konkrétní předmět sporu. Ze spisu pouze vyplývá, že navrhovatel a odpůrce na společném jednání pouze deklarovali, že se nejsou schopni dohodnout na rozsahu využití sítě 3 pro vysílání programu TV 7 do doby, než bude vysílací síť 3 svým signálem pokrývat alespoň 70% obyvatel České republiky a dále na hrazení vícenákladů spojených s regionálním odpojováním programu TV 7 v síti 3 (nákladů na regionální head-endy). Těmito tvrzením ovšem zcela jasně odporují pozdější tvrzení jak navrhovatele, který uvedl ve vyjádření ze dne 5. 1. 2010, že je obtížné přesně specifikovat jednotlivé body zveřejněného návrhu smlouvy odpůrce, které navrhovatel považuje za sporné, neboť navrhovatel požaduje po odpůrci uzavření smlouvy za jiných podmínek, co se pokrytí týče, než odpůrce navrhuje, proto navrhovatel považuje vše ve zveřejněném návrhu odpůrce, co je z obsahového hlediska neslučitelné s jeho návrhem smlouvy, za sporné, tak odpůrce, který uvádí ve vyjádření ze dne 17. 9. 2009, že spor není jen o těchto dvou otázkách a trvá na tom, že navrhovatel nevymezil předmět sporu a není zřejmé, v čem dalším navrhovatel nesouhlasí s odpůrcem uveřejněným návrhem a dále není ani shoda na výši ceny za šíření. Navrhovatel odpůrci před zahájením správního řízení nikdy neposlal text smlouvy, který přiložil k návrhu na zahájení řízení, takže se s ním odpůrce před zahájením řízení nemohl seznámit.

Dále se správní orgán ztotožňuje s názorem odpůrce, že není možné hypotézu § 72a odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, a to nedojde-li k uzavření smlouvy podle odstavce 1, vykládat tak, že správní řízení nahrazuje obchodní jednání, a že je možné každý požadavek provozovatele vysílání hned řešit u správního orgánu. Navíc když ani navrhovatel nepodal kvalifikovaný návrh na zahájení správního řízení s požadovanými zákonnými náležitostmi.

Správní orgán dále uvádí, že síť odpůrce je budována v souladu se zákonem o elektronických komunikacích, TPP a oprávněními, která mu byla správním orgánem udělena, jako síť celoplošná. Podle ustanovení § 7 TPP lze vysílací sítě 2, 3 a 4 využít rovněž za účelem šíření regionálního zemského digitálního televizního vysílání. Tato síť umožňuje regionální odpojování celoplošného programu za předpokladu, že budou sjednány konkrétní technické podmínky, které v tomto případě ovšem sjednány nebyly a hlavně nebylo o nich konkrétně jednáno a navrhovatel je ve svém návrhu na zahájení řízení nspecifikoval.

Správní orgán je toho názoru, že technické parametry sítě odpůrce, který nabízí pouze celoplošné vysílání v souladu s harmonogramem stanoveným v TPP, nemohou v současné době zajistit navrhovatelem požadované jednotlivé, samostatné regionální vysílání, ale pouze na základě konkrétně a přesně dohodnutého technického řešení regionální odpojování z celoplošného vysílání (pomocí regionálních head-endů).

A to také z důvodu, že navrhovatel správnímu orgánu nikdy přesně nspecifikoval technické podmínky svého vysílání. Správní orgán se proto domnívá, že požadavky navrhovatele dle § 72a odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, tak jak postupně vyplynuly z celého průběhu sporu, jsou v rozporu s návrhem smlouvy podle ustanovení § 72b téhož zákona (tzv. zveřejněný návrh smlouvy odpůrce) a neodpovídají parametrům sítě odpůrce. Dále správní orgán konstatuje, že navrhovatel v průběhu celého správního řízení nedokázal přesně specifikovat sporné části, které předpokládá § 72a odst. 4 zákona o elektronických komunikacích – nejdříve totiž tvrdil, že považoval za sporné všechny body svého návrhu smlouvy, i když zákon o elektronických komunikacích jasně předpokládá, že sporné části se mají specifikovat ze zveřejněného návrhu smlouvy odpůrce, a poté v průběhu řízení navrhovatel označil za sporné části rozsah využití sítě 3 a cenu za regionální odpojování (regionální head-endy) a v posledním svém vyjádření navrhovatel

vedl, že je obtížné přesně specifikovat jednotlivé body zveřejněného návrhu smlouvy odpůrce, které navrhovatel považuje za sporné, neboť navrhovatel požaduje po odpůrci uzavření smlouvy za jiných podmínek, co se pokrytí týče, než odpůrce navrhuje, proto navrhovatel považuje vše ve zveřejněném návrhu odpůrce, co je z obsahového hlediska neslučitelné s jeho návrhem smlouvy, za sporné.

Správní orgán je toho názoru, že pokud v současné době odpůrce, jako podnikatel poskytující službu elektronických komunikací, uveřejnil zákonem předepsaným způsobem svůj návrh na uzavření smlouvy (zveřejněný návrh smlouvy odpůrce), nelze po něm spravedlivě požadovat a ani to nestanoví žádný právní předpis (zákon o elektronických komunikacích, TPP), aby uzavřel smlouvu na šíření vysílání v jiném, zde omezeném územním rozsahu, a to pouze pro územní oblast Brno, tedy na službu, kterou ani nenabízí (není předmětem jeho nabízené podnikatelské činnosti), a kterou není ani, podle jeho vyjádření, schopen technicky provozovat.

Dále správní orgán uvádí, že v době zahájení správního řízení měl navrhovatel licenci k celoplošnému televiznímu vysílání programu TV 7 udělenou RRTV. V řízení o udělení licence před RRTV musel mimo jiné navrhovatel prokázat dle ustanovení § 17 ZPRTV ekonomickou a technickou připravenost. Proto požadavek (námitka) navrhovatele, že se rozhodl v důsledku ekonomické a finanční krize, která nepřeje vstupu nových provozovatelů digitálního televizního vysílání na trh a v souladu s platnými licenčními podmínkami, zahájit své vysílání v územní oblasti Brno a postupně dokrývat další územní oblasti nemá v tomto řízení relevanci.

I když požaduje navrhovatel uzavřít smlouvu pouze na omezené, samostatné, regionální vysílání a pouze prozatím pro územní oblast Brno na dobu 5 pět, tak je správnímu orgánu známo z jeho úřední činnosti, že od podzimu roku 2010 dle TPP by měla síť odpůrce pokrývat 70 % populace, tudíž územní omezení licence navrhovatele přestane platit, a tudíž navrhovatel bude mít licenci jen k celoplošnému vysílání.

K tomuto ještě správní orgán uvádí, že odpůrce svoji síť buduje v souladu s TPP jako celoplošnou (odpůrce zdůraznil, že jeho síť není využívána provozovatelem vysílání s licencí udělenou podle čl. II bodu 9 zákona č. 235/2006 Sb.), proto jeho síť nelze ani považovat za síť umožňující samostatné regionální zemské digitální televizní vysílání bez dalšího, a proto správní orgán nemůže uložit svým rozhodnutím, aby odpůrce uzavřel smlouvu o šíření vysílání pouze na omezené, samostatné regionální vysílání a pouze pro územní oblast Brno. Nad to má správní orgán za to, že navrhovatel nevyužil plně všech možností zajistit své vysílání, a to že konkrétně nejednal s jiným operátorem vysílací sítě (operátor sítě 4), což bylo prokázáno na ústním jednání shodným tvrzením obou účastníků.

Ohledně změny licence navrhovatele v průběhu správního řízení správní orgán konstatuje následující. V návrhu na zahájení řízení je pouze uvedeno, že navrhovatel má v úmyslu zahájit vysílání v územní oblasti Brno a postupně jej rozšiřovat v dalších regionech až do dosažení celoplošného pokrytí vysílací sítě 3. K tomu správní orgán uvádí, že době podání návrhu měl navrhovatel licenci k celoplošnému vysílání. Poté došlo ke změně licence na návrh navrhovatele, tak jak uvedeno výše.

Nad rámec uvedeného správní orgán uvádí, že ani po této změně licence navrhovatel neuvedl, jakým způsobem bude rozšiřovat své vysílání v souladu se změněnou licencí na další regiony v licenci uvedené. Dále ani neuvedl, jak jeho vysílání bude doplňováno dalšími provozovateli místního a regionálního vysílání na sdílených kmitočtech podle smlouvy o vytvoření programové sítě a neuvedl ani, která vysílání provozovatelů místního a regionálního vysílání na sdílených kmitočtech mají být jeho vysíláním doplňována, ani tyto regionální provozovatele vysílání neoznačil, ani neuvedl jaké dohody s těmito regionálními provozovateli navrhovatel uzavřel, či jakou zamýšlí uzavřít smlouvu o vytvoření programové sítě, či jakým způsobem bude zajištěno vysílání programu TV 7 s povinnými regionálními vstupy dle licence navrhovatele. Respektive navrhovatel neuvedl v návrhu na zahájení

řízení, ani v jeho požadovaném návrhu smlouvy, ani v celém průběhu správního řízení, jaké jsou jeho požadavky na regionalizaci vysílací sítě odpůrce.

Podle názoru správního orgánu předmětné rozhodnutí o udělení licence k provozování televizního vysílání neřeší, v jaké síti elektronických komunikací a za jakých podmínek má být vysílání realizováno. Vztah mezi provozovatelem vysílání a podnikatelem poskytujícím službu šíření televizního vysílání je upraven zákonem o elektronických komunikacích. Tento zákon rovněž upravuje v ustanovení § 72a odst. 4 způsob, jakým je řešena situace, jestliže mezi provozovatelem televizního vysílání a podnikatelem poskytujícím službu šíření televizního vysílání k uzavření smlouvy nedojde. Z uvedeného vyplývá, že je třeba rozlišovat mezi předměty řízení vedeného podle ZPRTV a podle zákona o elektronických komunikacích. Otázky týkající se udělení licence a udělení souhlasu se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci jsou řešeny podle ZPRTV. Z tohoto důvodu se podle správního orgánu nelze domáhat po podnikateli poskytujícím službu šíření televizního vysílání, aby zajistil vysílání podle navrhovatelí udělené licence, pokud takové služby sám nenabízí (na svých internetových stránkách).

Ohledně ceny za poskytování služby šíření zemského digitálního televizního vysílání správní orgán uvádí, že cena, kterou požaduje navrhovatel, vychází, jak správní orgán zjistil na ústním jednání, z nabídky odpůrce provozovateli regionálního televizního vysílání FATEM-TV, a.s. Tato nabídka byla poplatná situaci a době, v níž vznikla, kdy se jednalo o nabídku na experimentální sdílené vysílání bez dostatečných záruk s FTV Prima, a to v rámci celoplošného vysílání v roce cca 2006. V návrhu navrhovatele na zahájení správního řízení jsou v příloze č. 1 uvedeny služby, které navrhovatel nijak nespecifikoval ani nekonkretizoval a není jasné, zda jsou, či nejsou zahrnuty v požadované ceně.

Správní orgán je toho názoru, že cena za šíření vysílání stanovená na základě minut jako jednotek pouze za regionální vysílání v územní oblasti Brno, založená navíc na ceně za experimentální vysílání bez dostatečných záruk, nebude odpovídat vynaloženým nákladům a neodpovídá ani službám, které navrhovatel v současné době v síti 3 požaduje. Dle § 72a odst. 3 zákona o elektronických komunikacích je odpůrce povinen uzavřít smlouvu o šíření televizního vysílání, pokud kromě jiného cena požadovaná navrhovatelem není nižší než nákladově orientovaná. Dle § 55 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích se nákladově orientovanou cenou rozumí cena, která zahrnuje efektivně a účelně vynaložené náklady a přiměřený zisk. Tato cena se sjedná tak, aby zajistila návratnost investic v přiměřeném časovém období a zohlednila příslušná rizika. Z tohoto lze jednoznačně dovodit, že cena požadovaná navrhovatelem a vycházející z výše uvedené experimentální ceny bez záruk za kvalitu vysílání a platná v roce 2006 nemůže v současné době odpovídat nákladově orientované ceně za samostatné regionální vysílání ve standardní kvalitě.

S ohledem na výše uvedené správní orgán rozhodl, tak jak je uvedeno v části I. výroku rozhodnutí.

K části II. výroku rozhodnutí správní orgán uvádí, že o náhradě nákladů řízení rozhodoval v souladu s ustanovením § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, a to tak, že rozhodující hledisko pro náhradu nákladů řízení je úspěch ve věci a náhrada nákladů bude přiznána tomu účastníku, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl. Správní orgán proto přiznal odpůrci náhradu nákladů řízení, a to konkrétně odměny za zastupování odpůrce advokátem dle ustanovení § 10 odst. 1 ve spojení s § 7 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) za čtyři úkony právní služby tj. převzetí věci a příprava zastoupení (1x1 000 Kč), 2x písemné podání (2x1 000 Kč) a účast na jednání správního orgánu (1x1 000 Kč) a 4x režijní paušál ve výši á 300 Kč, a zákonná výše sazby DPH.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat rozklad ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí k Radě Českého telekomunikačního úřadu, prostřednictvím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu.

Rozklad je možno učinit písemně na adresu: Český telekomunikační úřad, odbor legislativní a právní, pošt. přihrádka 02, 225 02 Praha 025, nebo ústně do protokolu. Písemné vyhotovení rozkladu se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis.

Rozklad lze podat rovněž přímo do datové schránky Českého telekomunikačního úřadu nebo v případě, kdy účastník disponuje zaručeným elektronickým podpisem, na adresu: podatelna@ctu.cz.

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu